

Ze hadden hun schaapjes geteld

Benny Lindelauf

ILLUSTRATIES VAN Marieke Nelissen

AMSTERDAM • ANTWERPEN
EM. QUERIDO'S UITGEVERIJ 2022

Het was een ijskoude decembernacht in de heuvels rond Bethlehem. Alle herders lagen dicht bij het vuur: Gili, haar broers Abir en Barak, haar vader en natuurlijk opa Dabi. Iedereen sliep, alleen Gili niet. Steeds opnieuw voelde ze aan haar hals waar tot die nacht een kettinkje had gehangen. Een kettinkje met een kostbaar medaillon. En nu was het weg!

Gili piekerde zich suf. Was het medaillon gevallen toen ze water had gehaald bij de put? Of was het onderweg aan een tak blijven hangen? Nee, ze wist zeker van niet.

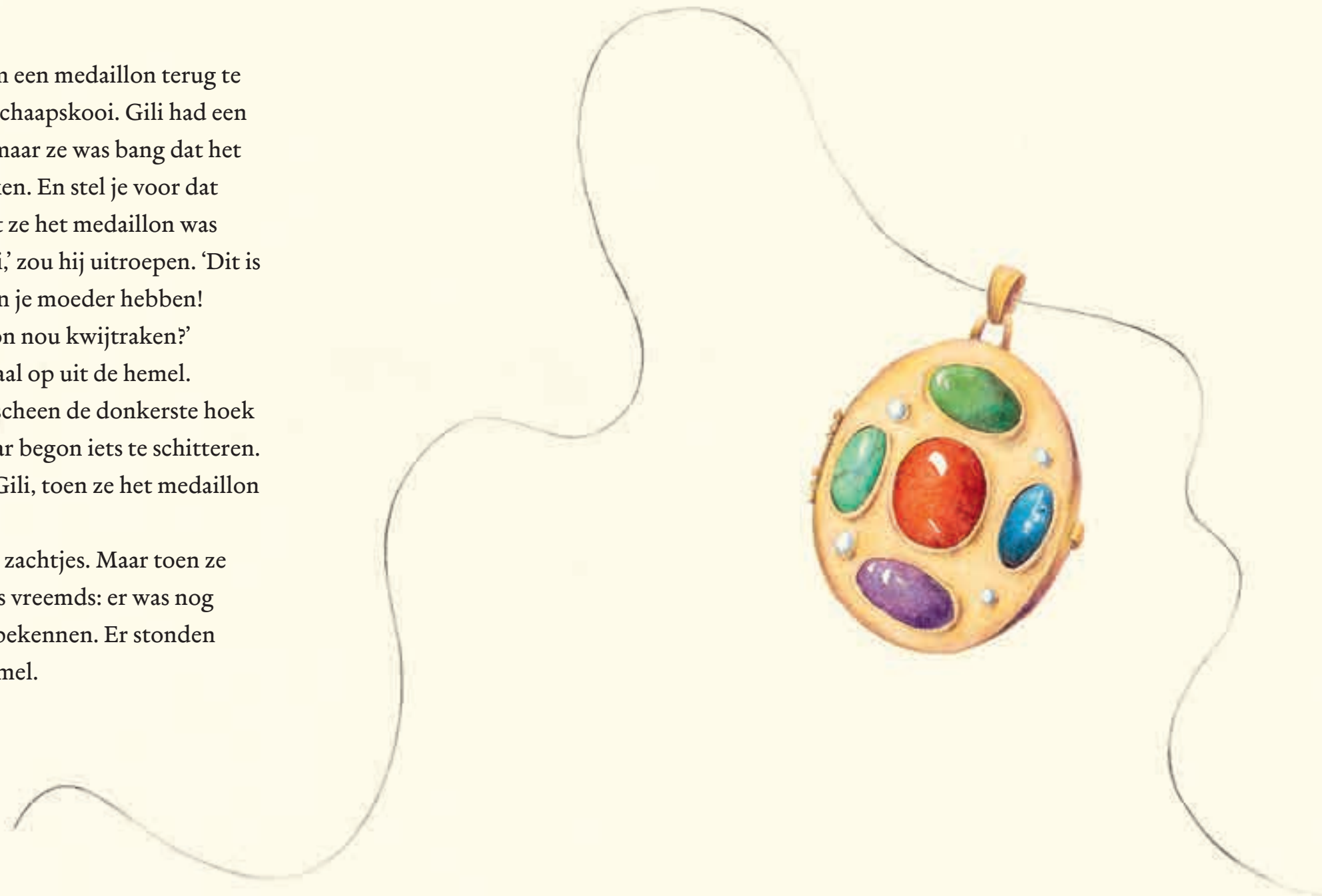
Wat moest ze nu doen?

Er klonk zacht geblaat uit de schaapskooi. Toen herinnerde ze zich hoe ze die avond had geholpen met het naar binnen drijven van de schapen. Hoe een van de schapen haar omver liep en hoe Abir en Barak haar hadden uitgelachen. Was het medaillon toen gevallen?

Zachtjes kwam Gili overeind.

Het is niet makkelijk om een medaillon terug te vinden in een donkere schaapskooi. Gili had een fakkel kunnen maken, maar ze was bang dat het licht iedereen zou wekken. En stel je voor dat papa erachter kwam dat ze het medaillon was kwijtgeraakt! 'Maar Gili,' zou hij uitroepen. 'Dit is het enige dat we nog van je moeder hebben! Hoe kun je dat medaillon nou kwijtraken?' Ineens lichtte er een straal op uit de hemel. De smalle baan licht bescheen de donkerste hoek van de schaapskooi. Daar begon iets te schitteren. Ach, de blijdschap van Gili, toen ze het medaillon terugvond! 'O, dank je maan!' zei ze zachtjes. Maar toen ze omhoogkeek, zag ze iets vreemds: er was nog helemaal geen maan te bekennen. Er stonden alleen sterren aan de hemel.

Lang geleden was er een rondtrekkende herder
verliefd geworden op een meisje. Ze had lang,
pikzwart haar en als zij zong, durfde geen vogel
meer te zingen.

*De zomer is allang voorbij,
net als het lam'ren in de wei.
Net als de druiven in de zon,
net als de liefde die begon.
Maar wijn en wol en zomergloed
doen jou de hele winter goed,
net als het koren van het kaf,
net als de kus die ik jou gaf.*

De rondtrekkende herder was natuurlijk Gili's vader. En het meisje, dat was Gili's moeder. Doodstil had de herder naar het lied geluisterd, maar toen het meisje was uitgezongen kon hij niet langer zwijgen.

'Trouw met me!' riep hij uit.

'Kom over een jaar nog maar eens terug,' antwoordde Gili's moeder, die geregeld verrukte jongemannen onder haar raam zag staan en daar een beetje genoeg van had.

'Over een jaár?' riep Gili's vader beledigd.

'Onmogelijk! Dan sterf ik van gemis!'

Hij greep naar zijn hart en liet zich languit op de stoffige aarde vallen. Het zag er nogal dramatisch uit, maar Gili's moeder was niet onder de indruk. Dat was haar aard niet en daarnaast was het haar ervaring dat jongemannen nogal vaak beloofden te sterven van gemis, maar dat zelden deden.

Gili's vader lag nog steeds op de grond. Voor het dramatische effect hield hij zijn ogen gesloten. 'Geef me op zijn minst een aandenken,' zei hij. 'Zodat ik weet dat je op me wacht.'

'Zoals?' vroeg Gili's moeder.

'Je sandaal.'

'Doe niet zo raar,' zei Gili's moeder. 'Dan hou ik maar één sandaal over. En hoe moet ik dan lopen?'

'Je waaier?'

'Die heb ik niet.'

'Maar hoe wuif je jezelf dan koelte toe als je het warm hebt?'

'Ik ben een woestijnkind,' zei Gili's moeder hoofdschuddend. 'Ik heb het nooit warm.'

Gili's vader opende één oog. Met dat ene oog keek hij haar stapelverliefd aan. Gili's moeder grinnikte en omdat ze hem stiekem best leuk en grappig vond, wilde ze hem toch iets geven. Ze dacht een moment na. Toen trok ze een haar uit en liet die omlaag dwarrelen.

Een haar zo zwart als de nacht.

Gili's vader ving 'm op. Verrukt staarde hij ernaar. 'En wat ga je er nu mee doen?' vroeg Gili's moeder. De verliefde herder aarzelde geen moment. 'Met die ene haar zal ik een portret van je borduren,' zei hij. 'Dat portret stop ik in een medaillon. Ik zal het dicht bij mijn hart dragen. En als ik over een jaar terugkom, trouwen we.'

En dat was precies zoals het gebeurde. Een jaar later werd Abir geboren, het jaar daarna Barak en ten slotte kwam Gili ter wereld. Maar toen sloeg het noodlot toe. Gili's moeder werd ziek en niet lang daarna stierf ze.

Gili was zo in gedachten dat ze niet merkte dat er een schaap om haar heen drentelde: Brekebeen. Het dier had zijn naam gekregen omdat hij op zijn geboortedag zijn poot brak. Haar broers wilden Brekebeen doden, maar Gili smeekte haar vader om voor het lammetje te mogen zorgen. En ze had Brekebeen net zo lang onder haar hoede genomen tot zijn poot was genezen.

Brekebeen vond het maar niks dat Gili hem geen aandacht gaf. Wat zat ze nou naar dat medaillon te turen? Toen Gili het hek van de schaapskooi opende, glipte hij mee naar buiten. Tegenhouden kon ze hem niet: Brekebeen mocht een iel lammetje zijn geweest, inmiddels was hij uitgegroeid tot een formidabel schaap.

'Brekebeen!' fluisterde Gili geschrokken. 'Wat doe je?' Het was alsof het schaap op dat moment pas beseftte dat hij buiten de schaapskooi stond. En toen er plotseling iets uit het struikgewas fladderde, schrok Brekebeen zo dat hij het op een lopen zette. In een oogwenk was hij verdwenen.

Gili kon wel huilen. Straks werd papa wakker en dan zou hij niet alleen ontdekken dat Brekebeen ontbrak, maar ook dat het haar schuld was! Ze hoorde nu al de spottende woorden van Abir en Barak. 'Meisjes zijn herders van niks. Ze zijn te zwak om schapen te leiden!'

Gili wist dat ook haar vader twijfelde. 'Herder zijn is zwaar werk,' had hij tegen opa Dabi gezegd, toen hij dacht dat Gili sliep. 'Wat als ze verdwaalt of in een ravijn valt? Of wat als ze de wolf tegenkomt?'

Opa Dabi had zijn schouders opgehaald. 'Als ze verdwaalt, zal ze de weg moeten terugvinden,' zei hij. 'En als ze in een ravijn valt, zal ze er weer uit moeten klimmen.' Toen zweeg hij.

'En de wolf?' zei haar vader.

'Tja,' had opa Dabi gezegd.

Gili wist dat er maar één ding op zat: ze moest Brekebeen terugvinden. En ze kon maar beter niet verdwalen of in een ravijn vallen. En de wolf?

Daar dacht ze liever helemaal niet aan.

